

Chương 138: Kế Hoạch Nghỉ Hè Của Mỗi Người

(Số từ: 2855)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:35 PM 03/05/2023

Harriet bắt đầu giải thích cặn kẽ vấn đề sau khi nghe tôi tuyên bố rằng mọi người chỉ nên trở thành một Enchanter nếu nó mang lại nhiều tiền như vậy.

“Nếu bất cứ ai cũng có thể trở thành Enchanter, giá trị của Scrolls sẽ giảm mạnh. Người ta nói rằng các kỹ thuật Bùa mê rất bí mật, ngay cả trong Hiệp hội Phép thuật, và giấy phép chỉ được cấp cho một số ít người để cho phép họ sử dụng các kỹ thuật đó. Nếu ai đó bị bắt quả tang tự ý truyền lại các kỹ thuật Bùa mê, họ sẽ bị các Thợ săn của Hiệp hội Phép thuật truy đuổi không thương tiếc. Hệ thống ma thuật này được bảo mật cao hơn nhiều so với những gì ta có thể tưởng tượng. Đó là lý do tại sao họ không thể dạy những điều đó trong Temple. Chúng ta chỉ có thể học những kỹ thuật đó sau khi nhận được giấy phép Enchanter từ Hiệp hội.”

Để duy trì giá của chúng, Hiệp hội Phép thuật đã kiểm soát chặt chẽ số lượng Người mê hoặc. Dường như có một thứ gọi là bài kiểm tra giấy phép của Enchanter. Tôi nghĩ nó giống như một kỳ thi công khai được tổ chức bởi Hiệp hội Phép thuật.

“Vì vậy, cậu đang nói rằng họ có độc quyền?”

“Đó là một sự độc quyền. Hiệp hội Phép thuật không phải là tổ chức duy nhất nắm giữ các kỹ thuật Mê hoặc. Tuy nhiên, các tổ chức Pháp sư dưới quyền truy cập vào các kỹ thuật ma thuật bí mật như Bùa mê không thể hoàn toàn không liên quan đến Hiệp hội, vì vậy họ cũng rất hạn chế về các kỹ thuật đó.”

Khi tôi lắng nghe họ, tôi cảm thấy vừa bối rối vừa thích thú.

“Trở thành một Pháp sư Chiến đấu ít nhiều là một ngõ cụt, vì vậy những pháp sư thông minh trở thành Người mê hoặc hoặc Người chế tạo ma thuật. Một Pháp sư có khả năng [Dịch chuyển tức thời] cũng có triển vọng lớn, nhưng đó là tất cả. Những Magic Crafter có khả năng sử dụng Ma thuật Cổng dịch chuyển và Tàu ma thuật được coi là vĩ đại hơn nhiều.”

Đầu tiên, việc trở thành một Pháp sư được dành riêng cho những thiên tài đó, nhưng ngay cả trong

số họ, những người được coi là thiên tài áp đảo đã học chuyên ngành [Chế tạo ma thuật], một nghề an toàn và có thể kiếm được rất nhiều tiền. Magic Crafters cũng được công chúng biết đến nhiều hơn.

Tuy nhiên, chọn chuyên ngành đó chẳng khác gì hái sao trên trời.

Nó giống như nói rằng những thiên tài của bất kỳ trường y khoa nào cũng nên theo học ngành phẫu thuật thẩm mỹ, chỉnh hình và da liễu.

Thực ra, khi mọi người nghĩ đến bác sĩ, họ sẽ nghĩ đến bác sĩ phẫu thuật, nhưng trên thực tế, khi sinh viên y khoa nghĩ xem mình nên theo ngành nào, trở thành bác sĩ phẫu thuật là một ngõ cụt; áp dụng điều đó cho các Pháp sư, thông thường, mọi người nghĩ về việc các pháp sư niệm chú những Ma pháp có sức hủy diệt lớn, nhưng trở thành một pháp sư chiến đấu là một ngõ cụt hoàn toàn và hoàn toàn.

Vì vậy, Adelia đã cố gắng để có được giấy phép của Enchanter để kiếm tiền, mặc dù cô ấy thực sự không có tài năng đó.

Tất nhiên, Magic Crafters dường như cũng kiếm được nhiều tiền, vì vậy cô ấy không hoàn toàn cần giấy phép của Enchanter đó.

Đó là một khung cảnh khá kỳ lạ mà tôi vô tình bắt gặp đã hòa nhập một cách vững chắc vào xã hội này.

Cuộn ma thuật đắt tiền.

Chỉ vì tuyên bố đơn giản đó, nền tảng mà không phải ai cũng có thể đơn giản tạo ra chúng đã được tạo ra, dẫn đến chi tiết bổ sung rằng Enchanters phải là tinh hoa của các pháp sư.

Vì vậy, Adelia, một nhân vật sống trong câu chuyện chính, cũng bị ảnh hưởng để thử lấy giấy phép của Enchanter, mặc dù cô ấy không có tài năng mê hoặc.

Tôi thấy nó khá bí ẩn.

“Tất nhiên, điều này chỉ liên quan đến Ma thuật để kiếm tiền. Harriet là một ngoại lệ.”

Chắc chắn sẽ có sự khác biệt giữa những người quyết định trở thành Pháp sư để kiếm tiền và những người không làm như vậy. Harriet không có lý do gì để cố gắng kiếm tiền bằng Ma thuật bởi vì cô là con gái của một gia đình quý tộc cao quý - thậm chí tiền bạc không bao giờ là vấn đề đáng lo ngại.

Rốt cuộc, có những người đã vào lĩnh vực y tế chỉ để trở thành bác sĩ và không vì lý do nào khác.

Trong trường hợp của Harriet, cô ấy có quyền tự do chọn bất kỳ chuyên ngành nào cô ấy thích. Tất

nhiên, cô ấy đã rất tài năng đến mức có thể học bất kỳ phép thuật nào tồn tại.

“Tớ không nghĩ việc tiếp cận Ma thuật thuần túy như một chủ đề nghiên cứu là thái độ đúng đắn đối với một Pháp sư. Tớ cũng không thích những người như vậy.”

'Sao cậu dám nghĩ đến việc kiếm tiền từ ma thuật...!! Ma thuật là một loại hình nghệ thuật... không phải là một phương tiện để kiếm tiền...!'

Cả Adelia và Harriet đều run lên như thể họ biết khá nhiều Pháp sư nói như vậy. Rõ ràng, có một người như vậy trong số các giáo viên của một lớp học mà họ phải tham dự.

Đó là lý do tại sao Adelia cảm thấy xấu hổ đến mức đi ngược lại mục đích theo đuổi thuần túy của Ma thuật, và Harriet có vẻ hối lỗi mặc dù cô không cần phải làm thế—hoàn cảnh của cô và Adelia đơn giản là khác nhau.

Adelia học Ma thuật để kiếm tiền.

Mặt khác, Harriet chỉ đơn giản nghiên cứu nó để làm chủ Ma pháp.

Có một lý do khiến Adelia cảm thấy kém cỏi hơn khi đứng cạnh Harriet... bởi vì không ai giỏi hơn Harriet trong lĩnh vực của cô ấy.

Tài năng của Adelia, [chế tạo ma thuật] và [Ma pháp triệu hồi] đã được đưa vào tài năng của Harriet.

Mặc dù họ rất thân thiết... Thực ra, cô ấy hẳn đã cảm thấy hoàn toàn thua kém Harriet.

Họ sẽ ổn nếu điều này tiếp tục? Trong câu chuyện ban đầu, không có gì nghiêm trọng xảy ra giữa hai người.

“Này, cuộc sống là gì?”

Adelia từ từ ngẩng đầu lên trước nhận xét cởi mở của tôi.

“Không cần biết người khác làm gì hay nói gì, tiền là tốt nhất, cậu biết không? Có gì sai khi muốn kiếm tiền? Đó là điều đáng mừng.”

Không có gì lớn hơn tiền, cô gái. Vì vậy, nếu cậu muốn kiếm được một số thì sao? Mặt Adelia hơi đỏ lên trước lời nói của tôi.

Cô ấy chắc chắn là người bạn thân nhất của Harriet, người có đôi má ngày càng ửng hồng.

“À, vâng... Cảm ơn cậu, Reinhardt...”

“Cậu đang làm điều này để xúc phạm tôi? Cậu không nên nói những lời đó một lần nữa. Nó chỉ khiến người khác cảm thấy tồi tệ.”

Adelia khẽ gật đầu, và Liana chỉ thở dài trước nhận xét của tôi rằng tôi cảm thấy hơi khó chịu.

"Vậy thì sao."

“Cậu có ủng hộ những lời đó không, ngay cả sau khi ai đó đã chỉ ra điều đó cho cậu?”

"Tất nhiên rồi."

“Cậu điên thật đấy.”

Liana tắc lưỡi như thể không muốn dây dưa với tôi nữa, còn Adelia thì chỉ hơi há hốc mồm, ngây người nhìn tôi cãi cọ với tiểu thư Grantz như thế.

'Ừm, tôi biết cậu là loại người như vậy, nhưng tôi vẫn không hiểu', đó là những gì biểu hiện của Adelia muốn nói.

Liana mỉm cười và nhìn Harriet.

“Này, khi chúng ta tốt nghiệp, hãy bắt đầu với việc loại bỏ tên điên này.”

Harriet sáng lên trước đề nghị của Liana và gật đầu.

“Đúng! Hãy làm điều đó, không có vấn đề gì! Cậu sẽ chết khi cậu tốt nghiệp!”

Nước da của Adelia trở nên trắng bệch khi nghe thấy âm mưu của hai người, và Ellen, người dường như cũng nhận thấy có điều gì đó đang xảy ra, nhìn sang.

Tôi chỉ mỉm cười.

“...Nếu vậy, các cậu có thực sự nghĩ rằng tôi sẽ để các cậu tốt nghiệp mà không gặp trở ngại nào không?”

Các cậu có thực sự nghĩ rằng bản thân sẽ có thể tốt nghiệp một cách an toàn?

Nghe tôi nói, khuôn mặt của Harriet và Liana như muốn nói: “Ồ, cậu ta là người đủ khả năng làm việc đó, phải không?”

* * *

“Tôi sẽ đi nghỉ mát.”

Khi chúng tôi quay lại nói về kế hoạch cho kỳ nghỉ của mình, Liana nói rằng cô ấy chỉ cần thư giãn.

“Ở đâu?”

“Tôi thường đi tham quan quanh những nơi mà gia tộc tôi có biệt thự.”

Có vẻ như Liana đang định thư giãn bằng cách đi du lịch quanh những nơi có biệt thự của gia tộc cô.

“Phải. Nhưng tôi nghĩ lần này tôi sẽ chỉ đến quần đảo Edina thôi.”

“Quần đảo Edina? Nơi đó nằm ở đâu?”

Có vẻ như không ai trong số họ từng nghe nói về quần đảo Edina, nhưng tôi hơi nao núng. Đó là quốc đảo cực nam của lục địa nơi Airi đã mở một quán bar.

“Đó là một quốc đảo ở phía nam Kernstadt, nhưng không có bất kỳ Cổng nào kết nối với nó, vì vậy mọi người không đến đó thường xuyên. Tôi nghe nói đó là một nơi tuyệt vời. Nó giống như một địa điểm du lịch bí mật.”

“Nếu không có bất kỳ Cổng nào kết nối với nơi đó, cậu sẽ đến đó bằng thuyền à?”

Liana lắc đầu trước câu hỏi của Adelia.

“Nếu tôi đến đó bằng thuyền, kỳ nghỉ sẽ kết thúc trước khi tôi đến nơi. Tôi đi với quản gia của tôi.”

"Quản gia của cậu?"

"Vâng. Quản gia của tôi là một Pháp sư. Chúng tôi sẽ [dịch chuyển tức thời] đến đó."

Adelia hoàn toàn choáng váng trước những lời đó. Quản gia của cô không chỉ là một người hầu; anh ta thực sự là một thuật sĩ cấp cao đủ kỹ năng để sử dụng [Dịch chuyển tức thời]. Chỉ Công tước Grantz mới có thể thuê một người như thế chỉ cho những chuyến đi đơn giản.

Adelia dường như cảm thấy rằng cô ấy khá xa họ mỗi khi Harriet và Grantz nói những điều như thế. Tất nhiên, đứa bé háu ăn của chúng tôi đang ngấu nghiến chiếc bánh mà tôi đã gọi nhưng chưa động đến.

...Mặc dù cô ấy đã đi chơi với chúng tôi, nhưng cô ấy không khác gì bình thường.

Ellen không có phản ứng gì cả và chỉ ăn rất nhiều.

'Tại sao cậu đi với họ? Không, tại sao họ thậm chí còn đưa cậu đi cùng với họ? Ba người này có tốt không?'

Tôi thấy nó thực sự khó chịu!

Tôi cảm thấy như một bậc cha mẹ nhìn thấy con gái của mình không hòa đồng với bạn bè của nó.

'Bạn nó tốt thế mà sao con tôi lại thế này?'

'Xin lỗi vì đã nuôi dạy một đứa trẻ vô ơn như vậy, mọi người!'

Dù sao, Liana đã lên kế hoạch đi du lịch trong kỳ nghỉ.

“Tôi sắp trở về nhà, nhưng giống như Adelia, tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu Ma thuật của mình với sự giúp đỡ của các anh trai.”

Harriet có vẻ như muốn trở lại Đại công quốc Saint-Owan và học tập. Temple có cơ sở vật chất tốt, nhưng họ tuyệt đối không thể cầm ly với những người ở Grand Duchy; vì các anh trai của cô ấy cũng là Pháp sư, cô ấy sẽ có thể xin lời khuyên từ họ.

Theo nhiều cách, Harriet ở một vị trí mà cô ấy không phải đến Temple để học Ma thuật.

Tiếp theo, ánh mắt của họ hướng về phía tôi.

“Chà, tôi thực sự không có bất kỳ kế hoạch nào.”

Tôi thực sự không biết mình nên ra ngoài hay ở lại Temple. Tôi có thể ở lại và tập luyện, nhưng tôi cũng muốn làm điều gì đó có ý nghĩa hơn.

Người duy nhất còn lại là Ellen.

“Còn Ellen thì sao?”

Tôi đã mô tả cách Ludwig trải qua kỳ nghỉ của anh ấy, nhưng không phải của Ellen. Khi một câu hỏi hướng đến cô ấy, cô ấy bắt đầu nói trong khi cắt một miếng bánh và ăn nó.

"Tớ vốn định ở nhà và nghỉ ngơi..."

Có vẻ như ban đầu cô ấy định về quê nghỉ ngơi, nhưng có vẻ như cô ấy đã thay đổi quyết định.

"Tớ sẽ đăng ký làm mạo hiểm giả."

"Cái gì?!"

"...Đột nhiên sao lại thế?"

"Tại sao lại là một mạo hiểm giả?"

"Điều đó không nguy hiểm sao?"

Tất cả chúng tôi đều bị sốc về tiết lộ bom tấn của cô ấy theo cách riêng của chúng tôi.

'Cái gì? Cậu muốn trở thành một mạo hiểm giả?

Đó là loại nhằm nhí gì vậy?'

"Tớ muốn đến Darklands."

Tôi cảm thấy như tóc mình bạc trắng vì sốc.

Tên punk đó cuối cùng đã trở nên điên loạn.

* * *

Mọi người rơi vào trạng thái điên cuồng trước tuyên bố của cô.

"Ellen, không phải tất cả quỷ đều đã chết hết, ngay cả khi Chiến Tranh Nhân Ma đã kết thúc rồi sao."

"Tôi biết."

Ellen chỉ gật đầu trước những lời của Liana, nói rằng cô ấy đã biết điều đó.

“Tại sao các mạo hiểm giả lại đến Darklands?”

“Darklands vẫn chưa được khám phá kỹ lưỡng, vì vậy nếu ta tìm thấy một khu vực chưa được khám phá hoặc điều gì đó bất thường ở Darklands và báo cáo nó, có vẻ như Hội mạo hiểm giả sẽ trả tiền cho chúng ta. Chúng được gọi là ngục tối hay gì đó tương tự.”

Trước câu hỏi của Adelia, Ellen bắt đầu nói về tiền bạc. Cứ như thế, cuối cùng tôi cũng tìm ra cách kiếm sống của các mạo hiểm giả địa ngục.

Tuy nhiên, cô ấy không đến Darklands để kiếm tiền, phải không? Đó chỉ là một cái gì đó bổ sung.

“C-cậu sẽ không đi một mình, phải không?”

“Tớ sẽ đi một mình.”

“KHÔNG! C-cậu... Cái này. Tớ biết cậu rất mạnh, nhưng... Cậu sẽ làm gì nếu đụng phải một con Quỷ mạnh?!”

Harriet, người biết rằng Ellen có thể triệu hồi thanh kiếm bí ẩn đó, dường như nghĩ rằng việc cô ấy làm điều này là hoàn toàn vô lý, mặc dù cô ấy mạnh hơn những người khác một chút.

“Tớ sẽ mang theo một cuộn giấy dịch chuyển từ Temple. Nếu mọi thứ trở nên nguy hiểm, tớ sẽ sử dụng nó.”

Ellen mất trí rồi.

Có vẻ như đó không chỉ là một ý nghĩ mơ hồ; cô ấy đã báo cáo kế hoạch cho kỳ nghỉ của mình với Temple, và họ thậm chí còn quyết định đưa cho cô ấy một cuộn giấy [dịch chuyển tức thời], một trong những thứ đắt nhất.

Ngay cả khi cô ấy là một phần của Royal Class, tại sao họ lại làm điều đó? Ellen có đặc biệt không?

Mọi người lần lượt hỏi cô những câu hỏi lo lắng.

Ngoại trừ tôi ra...

"Ellen Đừng đi."

Tôi nói chắc nịch, không chút lo lắng.

'Cậu có muốn chết sau khi lang thang ở nơi nguy hiểm đó không? Cô nàng này thậm chí đang nói về cái gì vậy?'

Sự phát triển này chắc chắn không xảy ra trong bản gốc.

"Đừng đi. Tại sao cậu thậm chí phải làm điều này?"

"..."

Sau khi trả lời cặn kẽ câu hỏi của những đứa trẻ khác, Ellen chỉ im lặng nhìn tôi một lúc lâu.

"...Được rồi."

Mọi người nghe thấy nàng đột ngột từ bỏ kế hoạch, sắc mặt mọi người trở nên có chút kỳ quái.

'Cái gì?'

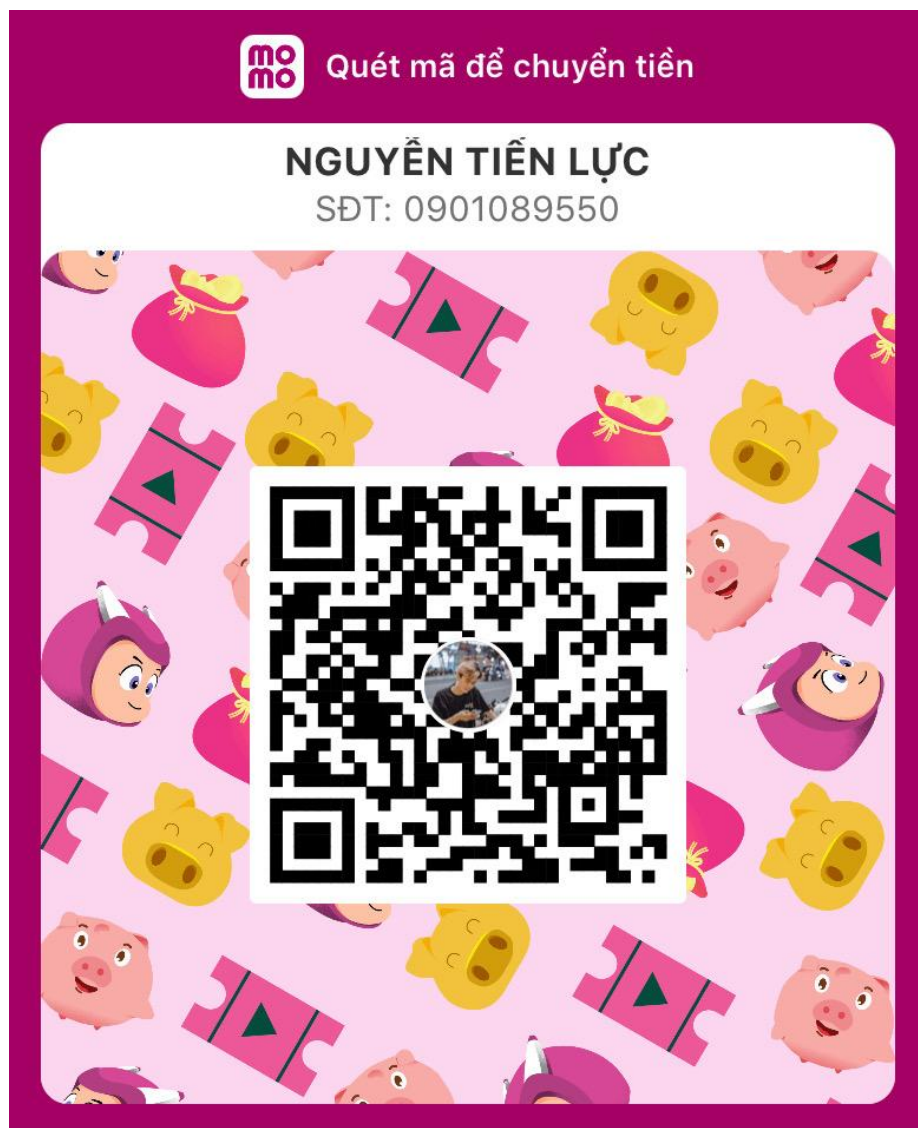
Đó là những gì được viết trên khuôn mặt của mọi người.

“Tớ sẽ không đi nữa...”

Không chỉ có ba người đó.

Tôi cũng cảm thấy rằng nó khá kỳ lạ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading